

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku W. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 marca 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 6 marca 2013 r. oddalił skargę wnioskodawczyni W. S. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 12 września 2012 r., który oddalił apelację wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 18 stycznia 2012 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 22 września 2011 r. wstrzymującej jej z urzędu wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny stwierdził, że skarga o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem tego Sądu z dnia 12 września 2012 r., okazała się bezzasadna, ponieważ wskazany w niej wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, nie odnosił się do skarżącej, gdyż nabyła ona prawo do emerytury już w lipcu 2008 r. Podstawowy problem

rozpatrywanej skargi konstytucyjnej dotyczył oceny tego, czy ustawodawca, rozciągając obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji prawa do emerytury - na osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., nie naruszył zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. W tym okresie treścią ryzyka emerytalnego było wyłącznie osiągnięcie wieku emerytalnego (i stażu ubezpieczeniowego), co oznaczało, że realizacja świadczenia następowała niezależnie od dalszego zatrudnienia. W motywach powołanego orzeczenia Trybunał Konstytucyjny wskazał, że „z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw utraci moc art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Znaczy to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r.”. W konsekwencji nie odnosi się on do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r., a do takich osób zaliczała się skarżąca, która nabyła takie prawo w lipcu 2008 r., a w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. (tj. 7 kwietnia 2009 r.) złożyła wyłącznie wniosek o odwieszenie prawa do emerytury.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie: 1/ art. 190 ust. 1 i 2 Konstytucji RP przez nieuwzględnienie powszechnie obowiązującej mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, uznającego za niekonstytucyjny art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w stosunku do osób określonych w jego sentencji, tj. osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności

rozwiązywania stosunku pracy, 2/ art. 71 ust. 1 pkt 6 i art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) w związku z art. 190 ust. 2 Konstytucji RP „przez błędną ich wykładnię i zastosowanie prowadzące się do nadania tezom i motywom zawartym w uzasadnieniu Wyroku TK waloru zdarzenia prawnego decydującego o zakresie zmian stanu prawnego wywołanego wydaniem i ogłoszeniem wyroku, w sytuacji, gdy walor taki ma jedynie rozstrzygnięcie zawarte w sentencji wyroku, opublikowane w organie promulgacyjnym”, 3/ art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r. „w związku z wyrokiem TK przez nieuwzględnienie utraty jego mocy obowiązującej w zakresie odnoszącym się do ‘emerytur przyznanych’ przed dniem wejścia tej ustawy w życie, tj. realizowanych przez ZUS, w sytuacji, gdy ‘nabycie prawa do emerytury’ przed 1 stycznia 2011 r. objęte ochroną konstytucyjną wskazaną w Wyroku TK dotyczy nabytego do tej daty prawa do jego faktycznej realizacji bez konieczności rozwiązania stosunku pracy”, 4/ art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez niewłaściwe jego zastosowanie - w sytuacji, gdy przepis ten z uwagi na jego związek z art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r. został derogowany z porządku prawnego, w zakresie, w jakim miał zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, 5/ art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) przez ich błędne zastosowanie „w wyniku przyjęcia, iż wydane w 2008 r. (...) decyzje ZUS ustalające prawo do świadczenia emerytalnego po raz pierwszy są aktem niezmiennym w skutkach prawnych, a więc przesądzającymi o nabyciu przed 01.01.2011 r. prawa do emerytury połączonego z koniecznością rozwiązania stosunku pracy, w sytuacji gdy każda decyzja organu ZUS ustalająca prawo ma jedynie charakter deklaratoryjny, potwierdzający spełnienie wymogów ustawowych istniejących w okresie przed jej wydaniem, także wymogów prawa zmienionego, konstytuującego nowy porządek prawny w sferze nabycia prawa do świadczenia i jego realizacji”, 6/ art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez „odmowę uznania w sferze praw nabytych skarżącej skutków decyzji organu rentowego z dnia 16.04.2009 r. o wypłacie

emerytury, w sytuacji gdy stanowiła ona potwierdzenie braku ryzyk emerytalnych uniemożliwiających realizację nabytego prawa”.

W skardze zarzucono też naruszenie przepisów postępowania: 1/ art. 406 k.p.c. w związku z art. 212 § 1 k.p.c. przez „zaniechanie aktywności sądu w zebraniu od skarżącej wyjaśnień dotyczących treści decyzji organu rentowego wydanych w okresie 08.01.2009 r. - 31.07.2012 r., potwierdzających ukształtowanie *ex lege* praw nabytych praw emerytalnych”, 2/ art. 213 k.p.c. przez „nie wzięcie pod uwagę faktu powszechnie znanego, jakim było, po 8 stycznia 2009 r., prawo pracującego emeryta do uwzględnienia tej okoliczności w ustaleniu na nowo prawa do emerytury, zgodnie z prawami kształtowanymi *ex lege*, zwłaszcza w sytuacji gdy w załączonych do sprawy aktach ZUS znajdowały się wydane po tej dacie wszystkie decyzje potwierdzające nabycie prawa zarówno *in abstracto*, jak i *in concreto*, bez konieczności rozwiązywania jakiejkolwiek umowy o pracę”, 3/ art. 233 k.p.c. w związku z art. 244 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 391 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. przez: a) dokonanie błędnego ustalenia, że „w okresie od 8.01.2009 r. skarżąca złożyła (w dniu 07.04.2009 r.) wyłącznie wnioski o odwieszenie prawa do emerytury, w sytuacji, gdy na wniosek skarżącej organ: - decyzją z dnia 01.04.2009 r. ponownie ustalił prawo do emerytury od 01.03.2009 r. w kwocie wyższej, wynikającej z zaliczenia dodatkowego stażu pracy, - od 01.04.2010 r. po raz kolejny ustalił prawo do emerytury w zwiększonej wysokości (decyzja z 27.04.2010 r.), - decyzjami z dnia 28.04.2010 r. i z dnia 15.07.2010 r. dwukrotnie ustalał na nowo podstawę wymiaru emerytury od 01.05.2009 r., przy czym w decyzji z 15.07.2010 r. datę 01.05.2009 r. określił jako datę nabycia uprawnień do emerytury, - od 01.03.2011 r. dokonał zmiany okresu, z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia, a od 01.09.2011 r. do kwoty 4.087,42 zł ustalając w ten sposób wysokość emerytury do 30.06.2012 r.”, b) „zaniechanie poczynienia powyższych ustaleń faktycznych (...), mających istotne znaczenie dla zrealizowania obowiązku zebrania i rozważenia materiału w sposób wszechstronny, ze skutkiem w postaci dokonania oceny prawnej w zakresie uznania, że niekonstytucyjność przepisów wskazanych w rubrum Wyroku TK nie oddziaływała na prawa skarżącej”; c) dokonanie oceny prawnej z naruszeniem zasady logicznego wnioskowania, polegającym na ustaleniu (na podstawie ułomnie zebranego materiału

dowodowego), „że zawieszanie prawa skarżącej do realizacji emerytury nie zostało objęte orzeczeniem derogacyjnym Trybunału Konstytucyjnego, mimo iż w okresie 01.05.2009 r. - 30.06.2012 r. jej prawa emerytalne ulegały przekształceniom zgodnie ze zmianami zachodzącymi w ustawie o emeryturach i rentach z FUS i były realizowane bez konieczności rozwiązania stosunku pracy”, d) art. 316 § 1 k.p.c. przez wydanie wyroku z pominięciem stanu faktycznego i prawnego „istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy - utraty mocy obowiązującej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, pod rządami którego wydana została decyzja ustalająca prawo skarżącej do emerytury i nabycia przez nią po 07.01.2009 r. i zrealizowaniu prawa do emerytury bez konieczności rozwiązania stosunku pracy”, e) art. 328 § 2 k.p.c. przez niewyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa materialnego, które w miały w sprawie zastosowanie.

W ocenie skarżącej za przyjęciem skargi do rozpoznania przemawia jej oczywiste uzasadnienie, ponieważ: 1/ Sąd „naruszył w sposób oczywisty art. 190 ust. 1 i 2 Konstytucji RP odmawiając uznania mocy derogacyjnej Wyroku TK” oraz odwołał się do tez i motywów zawartych w uzasadnieniu tego wyroku, „przypisując im w ten sposób walor zdarzenia prawnego decydującego o zakresie zmian w ustawie o emeryturach i rentach z FUS, w sytuacji gdy tezy te miały charakter informacyjny lub perswazyjny”, 2/ Sąd „nie uwzględnił utraty mocy obowiązującej art. 28 ustawy o zmianie ustawy o f.p. w części, w jakiej uznany został za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa. Przepisy w nim zawarte dotyczą ‘emerytur przyznanych’ przed 01.01.2011 r., a więc emerytur ustalonych w ujęciu materialnym, wyrażanym kwotowo, bo tylko takie noszą cechy ‘przyznania, 3/ oczywista zasadność skargi wynika także „z faktu prawnego powiązania z art. 28 o zmianie ustawy o f.p. z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS odnoszącym się ze swej natury wyłącznie do emerytur realizowanych w postaci świadczenia (‘emerytur przyznanych’), albowiem nabycie prawa do emerytury w ujęciu prawnym, *in abstracto*, nie może być ‘zawieszane’ w trybie tego artykułu”, 4/ uznanie, że „skarżąca ‘nabyła prawo do emerytury jeszcze przed 8 stycznia 2009 r.’ nastąpiło z obejściem art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym

‘prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa (...)’, dopiero po tej dacie skarżąca, na skutek uchYLENIA ryzyka emerytalnego określonego w art. 103 ust. 2a tej ustawy, spełniała wszystkie warunki wymagane do nabycia prawa do świadczenia określonego w ustawie jako emerytura”, 5/ pominięto „w zaskarżonym wyroku faktu wydania i skutków decyzji organu rentowego z 16 kwietnia 2009 r.”, ustalającej ponownie wysokość emerytury skarżącej w nowej wysokości (wyższej od ustalonej pierwotnie w dniu 12 września 2008 r., nigdy nie realizowanej), i to nowe świadczenie organ skierował do realizacji”, 6/ nie ustalono „istotnych dla sprawy stanów faktycznych”, które pominięto w rozważaniach Sądu, co uzasadnia ocenę o błędnej ich subsumpcji z normami prawnymi, choć w postępowaniu wznowieniowym Sąd zobowiązany był „do stosowania w sposób odpowiedni zasad procesowych rządzących postępowaniem przed sądem pierwszoinstancyjnym (art.406 KPC), w tym przejawienia aktywności w zebraniu od skarżącej twierdzeń uzupełniających z możliwością wskazań dowodowych, w celu ustalenia zgodnych z prawdą podstaw faktycznych dochodzonego prawa, w myśl art. 212 §1 KPC”, 7/ doszło do istotnego naruszenia przepisów prawa procesowego wymienionych w punktach 7-10 skargi kasacyjnej (tj. art. 121 § 1 k.p.c., 244 § 1 k.p.c., 213 k.p.c., 233 k.p.c. w związku z art 227 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c.), które to naruszenie miało istotne znaczenie w sprawie, skoro „zakres faktycznych ustaleń ograniczony do niewielkiego fragmentu rzeczywistości, nadto i tak dotknięty błędem, a także wskazane powyżej zaniechania w zakresie postępowania rozpoznawczego uprościły proces rozważań faktyczno-prawnych, w sposób naruszający prawo do sądu przysługujące skarżącej w państwie prawa”.

Zdaniem skarżącej za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia także występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymagającego „rozstrzygnięcia kwestii, czy zawarte w Wyroku TK odesłanie do ‘osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy’ odnosi się wyłącznie do osób, które (1) prawo do emerytury nabyły na podstawie wniosku złożonego po raz pierwszy w okresie od 08.01.2009 r. do 31.12.2010 r., czy też zakres podmiotowy określony w Wyroku TK obejmuje także osoby, które (2) prawo do emerytury nabyły w okresie od

01.01.1999 r. do 30.06.2000 r. oraz osoby, które (3) prawo to nabyły pierwotnie z uwzględnieniem art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a po jego uchyleniu nabyły prawo do otrzymania emerytury w postaci należnego im świadczenia pieniężnego”. Wszystko to wymaga „w istocie zdefiniowania pojęcia ‘nabycia prawa do emerytury’ w rozumieniu Wyroku TK i jasnego określenia jego zakresu na tle pojęć prawnych stosowanych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS”.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie nadawała się do przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazując na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego, które uzyskało już wyjaśnienie w jednolitej judykaturze Sądu Najwyższego, wobec czego skarżąca bezpodstawnie i bezzasadnie formułowała liczne twierdzenia o rzekomym oczywistym uzasadnieniu wniesionej skargi. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego samo twierdzenie o oczywistym uzasadnieniu skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagałoby nie tylko wskazania, w czym - w ocenie skarżącej - wyraża się taka kwalifikowana wada zaskarżonego wyroku, ale także podania uzasadnionej i przekonującej argumentacji, że podstawy i zarzuty skargi są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty dyskwalifikują zaskarżony wyrok już przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną i prawniczą zebranego w sprawie materiału

dowodowego oraz jego oceny prawnej (por. między innymi postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 stycznia 2012 r., III UK 59/11, LEX nr 1163963 lub z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574 i orzeczenia w nich powołane). W szczególności nie poddaje się takiej kwalifikacji prawnej odwołanie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wykładni wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej przepisów dokonanej przez Trybunał Konstytucyjny, zważywszy że zgodnie z art. 190 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego są ostateczne i mają moc powszechnie obowiązującą, a zatem obowiązują także sądy. Wiążący walor prawny wynika nie tylko z sentencji prawomocnych wyroków sądowych (art. 365 i 366 k.p.c.) lub orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego (art. 190 Konstytucji), ale także z motywów (uzasadnień) takich orzeczeń zawsze wtedy, gdy jest to konieczne dla zrozumienia zakresu mocy wiążącej takich orzeczeń (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2002 r., II CKN 1415/00, LEX nr 53284 oraz z dnia 29 marca 2006 r., II PK 163/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 71). W szczególności powagą rzeczy osądzonej bądź konstytucyjną powagą ostatecznych i powszechnie obowiązujących rozstrzygnięć TK mogą być objęte motywy (uzasadnienie) wydanych orzeczeń w takim zakresie, w jakim konkretyzują, indywidualizują lub wyjaśniają istotę spornego prawa lub stosunków prawnych, co do których sądy lub Trybunał Konstytucyjny orzekają lub wypowiadają się w sposób stanowczy (jurysdykcyjny) o żądaniach stron. W uzasadnieniu powołanego przez skarżącą wyroku z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił, jakiego kręgu osób dotyczyło i w jakim zakresie obowiązuje stwierdzenie niezgodności z Konstytucją wymienionych w nim przepisów, co miarodajnie uwzględnił Sąd Najwyższy w dokonanych już jednolitych kasacyjnych osądach analogicznych spraw. W szczególności w wyroku z dnia 6 sierpnia 2013 r., II UK 4/13 (dotychczas niepublikowany), Sąd Najwyższy uznał jednoznacznie, że skutki prawne wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, nie obejmują ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r. (dniem uchylecia art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS - jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm. - na mocy art. 37 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych, Dz.U. Nr 228, poz. 1507), także wtedy gdy wypłata emerytury (realizacja nabytego prawa),

podlegała zawieszeniu w związku z kontynuowaniem przez nich zatrudnienia. W tej argumentacji wskazano, że w związku z tym, iż art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS został uchylony z dniem 8 stycznia 2009 r., od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., do dnia wejścia w życie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dodanego do ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez art. 6 pkt 2 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r., nie istniał wymóg uprzedniego rozwiązania stosunku pracy jako warunek pobierania świadczeń emerytalnych. W konsekwencji „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r.”. Uprawnionym, którzy przeszli na emeryturę pod rządem art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach, tj. przed dniem 8 stycznia 2009 r., znany był i obowiązywał ich od dnia 1 lipca 2000 r. dodatkowy warunek wypłaty emerytury w postaci rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, przeto ponownie wprowadzony wymóg rozwiązania stosunku pracy jako warunek wypłaty świadczenia „w istocie rzeczy nie pogorszył ich sytuacji prawnej” w porównaniu do stanu prawnego z daty ustalenia uprawnień emerytalnych. W innym wyroku z dnia 14 sierpnia 2013 r., III UK 118/12 (dotychczas niepublikowanym) Sąd Najwyższy argumentował, że ubezpieczeni byli w chwili nabywania prawa do emerytury jednakowo świadomi konieczności rozwiązania stosunku pracy, a skoro kontynuowali zatrudnienie, decydowali się na zawieszenie prawa do emerytury. Dla nich nieobowiązywanie przez pewien czas (od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r.) tego warunku mogło być „korzystnym zaskoczeniem”, ale wskutek zmiany prawa „przez powrót dawnej regulacji po dniu 1 stycznia 2011 r. nie ustanowiono nowej, lecz tylko przywrócono regułę, stosowaną w czasie nabycia przez nich prawa do emerytury”. Dlatego stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r., pod rządem art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie naruszało zasady ochrony praw

nabytych ani zasady zaufania obywateli do Państwa i stanowionego przez nie prawa (analogicznie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 2013 r., III UK 117/12, niepublikowany). Na gruncie tych judykatów nie było potrzeby rozstrzygania po raz kolejny analogicznego zagadnienia prawnego, które zostało wystarczająco i jednolicie wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, z uwzględnieniem konstytucyjnych skutków prawnych wynikających z motywów wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., który nie miał zastosowania do skarżącej, ponieważ art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r., ponownie wprowadzający wymóg rozwiązania stosunku pracy (jako warunek realizacji ustalonych uprawnień emerytalnych) nie pogorszył jej sytuacji prawnej, gdyż w chwili nabycia przez nią tych uprawnień taki warunek obowiązywał. Nie naruszało to zasady ochrony praw nabytych ani zasady zaufania obywateli do Państwa i stanowionego przez nie prawa. Wykluczało to uznanie skargi kasacyjnej za „oczywiście uzasadnioną”, ponieważ taką kwalifikowaną wadą nie był dotknięty zaskarżony wyrok oparty na wyżej sygnalizowanym orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego, którego motywy podzielił Sąd Najwyższy w wyżej powołanych judykatach.

Mając na uwadze to, że Sąd Najwyższy jest organem władzy sądowej, powołanym do sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie „kasacji” oraz innych środków odwoławczych (art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 poz. 499), należało uznać, że wniesiona skarga kasacyjna nie zawierała argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć utrwaloną w powołanych judykatach wykładnię kontestowanych podstaw skargi, jednolicie utrwaloną w licznych analogicznych sprawach.

W konsekwencji Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw